

Sygn. akt X GC 466/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Iwona Wańczura

Protokolant: Katarzyna Bocian

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2014 r. sprawy

z powództwa: (...) **Spółki Akcyjnej w Z.**

przeciwko : (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.**

o zapłatę

1 zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.451,50 zł (tysiąc czterysta pięćdziesiąt jeden 50/100 złotych) z ustawowymi odsetkami od 26.08.2013r. oraz odsetki ustawowe od kwot:

a 26.000 zł (dwadzieścia sześć tysięcy złotych) od 7.08.2013r. do 23.12.2013r.

b 101.287,06 zł (sto jeden tysięcy dwieście osiemdziesiąt siedem 6/100 złotych) od 22.05.2013r. do 27.12.2013r.

c 3.500 zł (trzy tysiące pięćset złotych) od 28.12.2013r. do 6.02.2014r.

d 10.500 zł (dziesięć tysięcy pięćset złotych) od 28.12.2013r. do 7.02.2014r.

e 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) od 28.12.2013r. do 12.02.2014r.

f 26.000 zł (dwadzieścia sześć tysięcy złotych) od 28.12.2013r. do 13.02.2014r.

1 umarza postępowanie w pozostałym zakresie,

2 zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 10.054 zł (dziesięć tysięcy pięćdziesiąt cztery złote) tytułem kosztów procesu .

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X GC 466/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 sierpnia 2013 roku (...) Spółka Akcyjna

w Z. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością w B. kwoty 128.739,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania. W uzasadnieniu powództwa powódka wskazała, że pozostawała z pozwaną w stałych kontaktach handlowych. Pozwana zamówiła dnia 13 lutego 2013 roku u powódki blachę

o parametrach i w ilości jak w zamówieniu o wartości netto 2.090,00 zł/tonę. Powódka wykonała zamówienie i wystawiła 2 faktury VAT na kwotę 60.685,25 zł i 101.287,06 zł. Należności z tych faktur nie zostały zapłacone przez

pozwaną w całości. Pozwana zapłaciła częściowo, uiszczając na konto powódki w sumie kwotę 34.684,00 zł, do zapłaty pozostała kwota główna w wysokości 127.287,06 zł oraz skapitalizowane odsetki. W dniu 11 września 2013 roku Sąd Okręgowy w Gliwicach wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, uwzględniając powództwo w całości.

Pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu, zaskarżając go w całości i wniosła o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, że nie miała żadnego wpływu na treść wystawionych faktur VAT (niepodpisane przez pozwaną), nie zostały załączone protokoły odbioru towaru. Powódka nie przedłożyła pozwanej umów przewozu, listów przewozowych CMR lub innych umów zawartych z pozwaną, z których wynikałoby, iż pozwana zleciła powódce wykonanie usług transportowych w zakresie dostawy towarów. Pozwana po otrzymaniu faktur reklamowała terminy płatności wynikające z tytułu wystawionych faktur i w jej ocenie strony w tym zakresie osiągnęły porozumienie, które miało dotyczyć skorygowania uprzednio wystawionych faktur w zakresie m. in. ilości dostarczonego towaru jak i ustalonych warunków płatności w zakresie przede wszystkim ich terminów. Po otrzymaniu wezwania do zapłaty dnia 8 sierpnia 2013 roku strony ustaliły, że płatność zostanie odroczone do dnia 15 października 2013 roku. Powództwo zostało wniesione przedwcześnie i wbrew uzgodnieniom stron.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka wskazała, że pozwana co do zasady potwierdziła zasadność powództwa. Pozwana potwierdziła otrzymanie towaru, za który powódka dochodzi zapłaty.

Pismem procesowym z dnia 8 stycznia 2014 roku powód cofnął pozew w zakresie kwoty 77.287,06 zł w związku z faktem zapłaty tej sumy przez pozwaną i wniosł o umorzenie postępowania w tej części.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w B. zamówiła u powódki (...) Spółki Akcyjnej w Z. blachę w ilości i jakości określonej w zamówieniu z dnia 13 lutego 2013 roku o wartości netto 2.080,00 zł za tonę, które zostało podpisane przez prezesa pozwanej. Powódka złożyła zamówienie w spółce (...) na towary zamówione u niej przez pozwaną

/dowód: zamówienie k 26 potwierdzanie zamówienia k27,28 /

Powódka wykonała zamówienie i wystawiła na rzecz pozwanej 2 faktury VAT o nr: (...) z dnia 14 lutego 2013 roku na kwotę 60.685,25 zł brutto i (...) /13/02/ (...) /114 z dnia 15 lutego 2013 roku na kwotę 101.287,06 zł brutto. Na poczet tych faktur pozwana uiszczyła kwotę 34.684 zł

/dowody: wydanie z magazynu k 29, 30, , faktury k 31,32, wydanie materiałów zewnętrzne k 79 wpłaty k 33 – 37/ .

Powódka kilkakrotnie wzywała pozwaną do zapłaty.

/dowody: wezwania do zapłaty k 38,39, 42,43/

Pismem z dnia 8 stycznia powódka cofnęła pozew w zakresie kwoty 77.287,06 zł i wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty 51.145,50 zł.

/dowód: pismo powódki k 83/

Na rozprawie z dnia 13 lutego 2014 roku pełnomocnik powódki sprecyzował żądanie, wnosząc o zasądzenie od pozwanej kwoty 1.451,50 zł z odsetkami od 26 sierpnia 2013 roku oraz dalszych odsetek załączając potwierdzenia wpłat pozwanej.

/dowód: dowody wpłaty k , 96- 99/

Dokonując powyższych ustaleń, Sąd oparł się na wyżej wskazanych dowodach w postaci dokumentów przedstawionych przez powódkę. Ich prawdziwość i wiarygodność nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw do tego, aby odmówić im wiary. Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe strony pozwanej, ponieważ ich przeprowadzenie było zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę, że pozwana zapłaciła na rzecz powódki należność główną prawie w całości.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Okolicznością bezsporną w niniejszej sprawie jest fakt zawarcia przez strony umowy sprzedaży na podstawie której powódka dostarczyła pozwanej blachę.

Spór w niniejszej sprawie sprowadza się do ustalenia, czy strony zawarły porozumienie, na podstawie którego zmieniły one ilość dostarczonego towaru jak i termin płatności.

Stosownie do treści art. 535 k.c. regulującego umowę sprzedaży obowiązkiem sprzedającego było przeniesienie własności rzeczy na kupującego i wydanie mu rzeczy, co powódka bezspornie wykonała, zaś obowiązkiem kupującego odebranie rzeczy oraz zapłata umówionej ceny. W przypadku braku zapłaty wierzyciel ma prawo żądać zarówno zapłaty ceny, jak i domagać się odsetek za opóźnienie w zapłacie - zgodnie z art. 481 § 1 k.c. Wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, chociażby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Zgodnie z regułą zawartą w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa zatem reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodzenia oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zasada ta ze swej istoty została powtórzona w art. 232 zdanie 1 k.p.c. Przepisy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. wskazują także, iż to na stronach ciąży obowiązek wykazania swoich twierdzeń. Rola Sądu zaś w zakresie dowodzenia sprowadza się jedynie do oceny złożonego przez strony materiału dowodowego, o ile jest on dopuszczalny i zawnioskowany w należyty terminie, nie zaś do wyjaśniania czegokolwiek z urzędu, zarządzania w tym zakresie dochodzeń, czy też sugerowania stronom odpowiednich działań.

Obowiązek udowodnienia zawarcia umowy, jak i wysokości zobowiązania pozwanej spoczywał na powódce.

Powódka na tę okoliczność przedstawiła zamówienie pozwanej, dowód zamówienia towaru dla pozwanej w spółce (...), faktury VAT oraz dowody wydania Wz. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powódka dostarczyła pozwanej towar zgodnie z zamówieniem. Pozwana nigdy nie reklamowała dostarczonego towaru, nie kwestionowała jego ilości i jakości, a do dnia wydania wyroku uiściła należność główną za dostarczony towar prawie w całości.

Wystawione przez powódkę faktury VAT zasługują na przymiot wiarygodności, albowiem nic nie wskazuje na to, iż miałyby przedstawiać stan rzeczy, który nie odzwierciedlałby rzeczywistości. Sąd miał przy tym na względzie, że przepisy regulujące wystawianie dokumentów prywatnych w postaci faktur VAT, nakładają daleko idące rygory na podmioty uprawnione do ich wystawiania. Wystawiając faktury, które nie dokumentowałyby rzeczywistego obrotu, powódka naruszyłby przepisy, co nie tylko narażałoby ją na odpowiedzialność karną (np. z art. 286 k.k. i art. 271 k.k.), czy karno-skarbową (np. art. 62 k.k.s), ale także zmuszona byłaby odprowadzić stosowny podatek. Mało zatem prawdopodobne jest, aby przedstawione przez powódkę faktury nie odzwierciedlały rzeczywistych relacji finansowych pomiędzy stronami. Pozwana nigdy nie zwracała się do powódki o korektę załączonych do pozwu faktur.

Pozwana w sprzeciwie podniosła, że po otrzymaniu części towaru reklamowała terminy płatności wynikające z faktur i w jej ocenie strony doszły do porozumienia, które miało dotyczyć skorygowania faktur w zakresie ilości dostarczonego towaru jak i warunków płatności przedłużając termin płatności do dnia 15 października 2013 r.

Twierdzenia pozwanej, dotyczące reklamacji ilości dostarczonego towaru oraz przedłużenia terminu zapłaty nie zostały przez nią udowodnione. Ciężar wykazania, iż pomiędzy stronami toczyły się w niniejszej sprawie negocjacje i rozmowy, których efektem byłaby zmiana ilości zamówionego towaru i terminu zapłaty ceny, w świetle art. 6 k.c. spoczywał na pozwanej, jako stronie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że pozwana powyższych okoliczności nie udowodniła, gdyż nie przedstawiała żadnych dokumentów potwierdzających tę okoliczność, a z dokumentów przedstawionych przez powódkę nie wynika aby strony zawierały takie porozumienie. Brak zawarcia takiego porozumienia potwierdza uiszczenie przez pozwaną prawie całej kwoty należności głównej w toku postępowania.

W tym stanie sprawy Sąd uznał za zbędne rozpatrywanie zarzutów zgłoszonych przez pozwaną dotyczących braku zlecenie powódce usług transportowych zakupionego towaru oraz braku podpisu na dokumentach przedstawionych przez powódkę osób uprawnionych do reprezentacji pozwanej.

W związku z brakiem zapłaty ceny w terminie powódce należą się odsetki ustawowe od dnia wymagalności do dnia zapłaty należności.

Mając zatem powyższe na uwadze na mocy art.535 k.c. i nast. oraz 481 § 1 i 2 k.c. roszczenie powódki uznać należało za uzasadnione i uwzględnić zmodyfikowane powództwo w całości.

W związku z zapłatą w trakcie trwania procesu przez pozwaną należności głównej prawie w całości Sąd w tym zakresie na podstawie art. 355 kpc umorzył postępowanie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Jak wynika z twierdzeń powoda zapłata nastąpiła dopiero po wniesieniu pozwu. Jak stwierdził natomiast Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21.07.1951r.

w sprawie C593/51, zaspokojenie roszczenia przez stronę pozwaną w toku toczącego się już procesu należy traktować jako równoznaczne z przegraniem procesu (vide: OSN 1952/2/49 także teza 18 do art. 99 kpc z komentarzem pod red. Jerzego Jodłowskiego - Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1989). Skoro zatem pozwana zawiła powstania sporu, zobowiązana jest do pokrycia kosztów poniesionych przez powódkę.

Na zasądzoną kwotę 10.054,00zł składają się: opłata sądowa w wysokości 6.437,00zł oraz wynagrodzenie z tytułu zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa w wysokości 3.617,00zł.

Wynagrodzenie pełnomocnika przyznano w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163 poz. 1349 z 2002r).

SSO Iwona Wańczura